

La sura dels Coalitzats

Amina Sboui, feminista tunisenca, pel març del 2013, ara fa poc més d'un any, va difondre per les xarxes socials una foto d'ella mateixa amb els pits a l'aire, a l'estil de les protestes del Femen, amb la inscripció "El meu cos em pertany, i no és la seu de l'honor per ningú". Per aquest acte intolerable i blasfem, al seu país va ser amenaçada de mort pels salafistes, segrestada i tancada durant tres setmanes per la pròpia família, i va passar dos mesos a la presó, no sé si per escàndol públic o per ofenses a la religió. Apuntem-ho al compte de la "primavera àrab". Amina havia viscut alguns anys a Aràbia, i explica: "Quan vaig tornar d'Aràbia Saudita, jo era molt creient i llegia l'Alcorà. Llavors em vaig trobar amb aquella sura dita dels 'Coalitzats' que diu que el Profeta té dret de fer l'amor amb les seues dones, amb les esclaves, amb les cosines paternes i maternes i amb totes les dones que se li ofereixen. I em vaig dir: ací hi ha alguna cosa que no sona bé". Pensant en l'al·lusió d'Amina al text sagrat, he consultat la sura esmentada, en la traducció de Míkel d'Epalza, que en la pàgina 619-620 diu: "Oh tu, profeta! Nós [qui parla és Al·là] hem fet lícit, sols per a tu, que tu t'acostis a tantes dones com siguin, sense cap límit, a les teves esposes, a les que hagis tu esposat, amb el dot corresponent, a les esclaves que Déu, Al·là, t'ha atorgat com a botí de la victòria, a les cosines de part de pare i de part de mare, i a qualsevol dona que s'ha ofert al missatger [Mahoma] i que el missatger ha volgut prendre com a esposa, de les creients plenes de virtuts". I poques ratlles després continua: "[Amb les esposes i les concubines] pots deixar fora la que tu vulguis i pots jeure amb la que vulguis, o pots cridar, una altra vegada, una que havies apartat abans. No hi ha cap inconvenient, ni cap pecat, per a tu. Que tot això sigui plaent per a totes elles! Que no estiguin tristes! Que totes elles estiguin sempre molt satisfetes pel que tu els has donat". Si això fóra la lectura de l'Evangeli en la missa, el celebrant diria: "Paraula de Déu", i els fidels respondrien: "Et lloem, Senyor". No sé exactament què pensarien o sentirien les fidels a l'església

Joan Francesc Mira

escollint aquest text memorable, ni sé si dirien de tot cor "et lloem Senyor" per unes paraules com aquestes. No sé, tampoc, què pensen i senten les bones creients musulmanes quan reciten o senten recitar aquest passatge de la

paraula d'Al·là. Ni quin deu ser el comentari dels imams i els ulemes, si és que en fan cap.

Tinc un respecte grandíssim pels textos sagrats de les religions grans o petites, per la Bíblia hebrea, pels Evangelis, per l'Alcorà, pels escrits del budisme, de l'hinduisme, i del que vostès voldran, però això no lleva que, de tant en tant, la lectura d'alguns (o de molts) passatges de les escriptures em deixi pensarós i perplex. Sobretot quan no es tracta de divagacions més o menys místiques, etèries o metafísiques, sinó de doctrines, històries o fets que tenen un propòsit moral o exemplar. Com en el cas del Profeta Muhàmmad, que els musulmans consideren paradigma suprem de totes les virtuts, exemple màxim de la perfecció humana. Com més intensament imite un creient la vida del Profeta, més s'acostarà també a la perfecció: com els budistes i el seu fundador, com els cristians i Jesús. Deu ser per això que aquest text de la sura dels "Coalitzats" em deixa especialment consirós, i entenc les perplexitats de la senyoreta Amina Sboui: ella, imagine, es devia posar en el lloc de les dones. És clar que aquest, diguem-ne, permís especial o privilegi, Al·là el concedia expressament al Profeta, no a qualsevol home ni de la mateixa manera, però així i tot, no sé què en podem pensar, com a model de perfecció humana (masculina, evidentment). Suppose que els doctors de la llei, exegetes, teòlegs islàmics i musulmanes piadoses que es consideren feministes (n'hi ha, i imagine que tenen molt de mèrit), deuen tindre la seua manera d'interpretar aquestes ratlles d'alguna forma assumible. I com que comparar no és ofendre (almenys si no es fa amb aquesta intenció), a vostès i a mi ens costaria molt imaginar un passatge equivalent o semblant en alguna pàgina dels castíssims Evangelis. En fi, que cadascú en traga, si vol, les pròpies conclusions: jo no en trauré cap, o no públicament i per escrit, però comprenc la reacció d'Amina Sboui.

"[Amb les esposes i les concubines] pots deixar fora la que tu vulguis i pots jeure amb la que vulguis, o pots cridar, una altra vegada, una que havies apartat abans. No hi ha cap inconvenient, ni cap pecat, per a tu. Que tot això sigui plaent per a totes elles! Que no estiguin tristes! Que totes elles estiguin sempre molt satisfetes pel que tu els has donat"